

במדינה

נים ולא נודעו לציבור בזכות הדיסקרטיות שאנשי הרדיו חייבים בה. הגיע הזמן לשאול: מדוע הנהלת הרשות יציבה כל כך כשהרדיו והטלוויזיה זיה מעורעים כל כך? — אם זה מה שהם רוצים — בבקשה. שאלמוג יישאר — אנחנו נלך קיבינימאט!

רדיו

„שאלמוג יישאר“

אנחנו נלך קיבינימאט!

אנרכיה מוחלטת השתלטה ברשות הרדיו. בזה אחר זה מתפטרים כל בעלי התפקידים הבכירים ברדיו ובטלוויזיה. יותר ויותר מתמקד הסיכסוך אל נקודה אחת: סילוקו של מנכ"ל הרשות שמואל אלמוג, המוגדר כאחראי הישיר להפקרות השתלטה על הרשות. על המצב בש"ר דורי ישראל, מגיב אחד האנשים הבכירים ברשות הרדיו, ששמו שמור במערכת (עד לפיטוריו).

אתה שומע את דברי שרה-חנינוך והר תרכות בכנסת על המצב הטוב ברדיו, על הרמה המשיבועה רצון ואתה מתפלא לא מעט על מידת הרגישות של השר ועל בקיאותו בנושא.

יום אחד לפני שסגן ראש-הממשלה סיי כם את הדיון על רשות-השידור בכנסת, התפטר עוד מנהל אחד ברשות. לא נאמר שהתפטרותו של יצחק רועה, המוכר ל- מאזינים בעיקר מתוכנית בחצי היום, חייבת לשנות מעיקרם את דברי השר, ש- נוסחו עוד קודם להתפטרות. אבל היא מחייבת לעורר תמיהות לגביהם.

את השאלה העיקרית אפשר לנסח ב- פשטות לגבי מי שאינו מתמצא בסבך הבעיות של הרדיו והטלוויזיה: כמה מנהלים עוד צריכים להתפטר כדי שה- ממונה עליהם ישקול דרך זו כאפשרות גם לעצמו?

מזחמה בסיגנון מיושן. אפילו אצי- לנו זהו חזיון יוצא-דופן בחיים הציבוריים: מנהלים מתפטרים בזה אחר זה ומנהל המנהלים, הוא לבדו שומר על יציבות כסא.

האם יש להתחיל את הסיפור מאלהוא כץ, נקדימון רוגל, או שלמה אהרונוסון — או שמא נתחיל רק בשבועות האחרונים, ונמצא ברשימה את דן שילון, מנהל הרדיו בלונדון, בלונדון, בלונדון, מנהל החדשות ברדיו, והאחרון יצחק רועה, מני- הל מחלקת ענייני היום.

יצחק רועה, נאמר באתר העיתונים הרדיו, ביקש להרחיב את שידורי הרדיו דקות והרטרנס'ה על פני יותר שעות ביום — כנהוג בתחנות רדיו מתקדמות בעולם המתחרות בטלוויזיה. הוא ביקש להתחיל בסיגנון המיושן והסטריילי של המדורות החדשות ולהגיש במקומן סגנון אישי וגמיש מפי הכתבים והעורכים מ- מס. האם זה מה שהפחיד את ההנהלה?

הכתבים ברדיו ובטלוויזיה נוטים להשי- מיע דברים שאין משמיעים במדורות החדשות. עבירות של שרים, למשל, אינן כנראה נושא לגטימי לדעת האחראים ברשות-השידור. בשידורי חדשות פתוחים והופשיים בסגנון בחצי היום, היינו שוב- עם ודאי על שוק המציאות הארכיאולוגי- גיות, שהעיתונים מספרים בהם הרבה. בר- חדשות הרדיו — לא!

כבודות כבודה למימטר. מספרים כי צוות פרשנים שכינס מנהל מחלקת ענייני היום לשניים חודשים אחרים, פוה, כיוון שעיתונאי היומון למרחב, שהתפרק, ועיתונאים המקורבים לשר הממונה על ביצוע חוק רשות-השידור, לא נכללו ב- אותו צוות. רועה נאלץ להתנצל באור- ניהם, לבקש את סליחתם ולוותר על ש- רותם. הוא לא גילה להם את הסיבה הר- אמתית — הוראת המנכ"ל, אבל אצי- מהם לפחות ידע שזאת הסיבה.

אי הפורמליות של תוכנית בחצי היום איננה לטעמם של מנהלי רשות השידור. זו תופעה אושפינית בעצם לרדיו, וכל השר וואה עם תחנת גלי צה"ל מוכיחה זאת בנקל. מול יומה צעירה ומתחדשת, ש- אפשר לחוש בה מגלי צה"ל, אתה חש בכבודות של אנשים עיישים והסרי העזה, הכבולים למימטר בשידורי-ישראל.

המיקרה של ביטול שידור הוויכוח על המדיניות ברצועת עזה שביטלה רשות השידור, זכור היטב. אני מרשה לעצמי לנחש שעוד רעיונות מעין זה, שעלו בר- מחלקת ענייני היום, בוטלו על ידי הממיר

אורחים

האיש

שבא לצחוק

בשנות ה-50 וה-60 המוקדמות הוא היה כוכב הבידור של ישראל. כישרון החיקוי של צדוק סביר, הפך אותו לבדרן בעל אופי מיוחד, שבתוכנית אחת היה מסוגל להגיש לפחות תריסר אמנים ידועי-שם.

בשנים האחרונות הצטרף סביר ללהקת האמנים הישראלים המצוינים את מחייתם מהקהל היהודי בארצות-הברית. כאשר סיים סביר השבוע ביקור של שלושה חודשים בישראל, אחרי תקופת היעדרות ממושכת הוא יכול היה לסכם את רשמיו ולומר: „צריך לחזור מהר לארץ — האנשים כאן מאבדים את חוש ההומור שלהם.“

עקיצה לשם שינוי. צדוק סביר אינו היחיד וגם לא הראשון. אבל הוא ביטא השבוע תגובה אופיינית למראה תופעה שמבקרים רבים מהחוזק מתקשים להסביר- רה: איך יתכן שבמדינה בה כה רבים

ברוך סביר

„אין כוונה לגנוב ולפשוע“

הליקויים החברתיים והציבוריים, אין כמעט אף אמן שנוטל חלק במערכה לשינוי פני הדברים?

אומר סביר: „באמריקה זה ברור ומו- בן שכל אמן, ויהיה זה שחקן רציני או בדרן, מגיב בצורה זו או אחרת על מאור- רעות אקטואליים או נוטל בהם חלק פעיל. כאן נראה על עצמי את התפקיד, בתחום הפומון המסחרי הקל, שהוא תלוש לחלוטין מהמציאות.“

תפקידו של אמן, אפילו הוא נחשב לבדרן ומצחיקו, אמר סביר, „הוא להיות אמן לוחם ומתריע. נדהמתי לראות שאין כבר כאלה בישראל. אני חושב שאצטרך לחזור כדי לקבל על עצמי את התפקיד, בכוננתי להכין תוכנית חינוכית. לשם כך הגעתי לארץ, כדי להכשיר את הרקע לכך. תוכנית חינוכית פירושה תוכנית שתסייע בדרך הבידור והעקיצה לשינוי פני החברה החולה.“

מאהבת, אבד בדיסקרטיות. את המלחמה הראשונה עשה סביר כבר הר- שבוע, כאשר הכריז, בעוונה האופיינית לו: „אנחנו אמני הצמרת, חייבים לתת דוגמא אישית להמונים, אך לא בדרך של שערוריות. אני אישית אינני כיבשה תמה, יתכן והייתי מחזיק לעצמי מאהבת אם חיי הנשואין שלי לא היו כשורה. אבל אם אעשה זאת זה יהיה בדיסקרטיות.“

„אין לי כל כוונה לפשוע ולגנוב כדי לזכות בפירסום. אני מכיר את מגרעותי ואת חסרונותי — לכן אתפרסם בזכות עצמי. לא רוצה להיות בובה בלי פנים.“

נסיגה מה'סוד

רצועת הביטון במרכז התמונה היא יסוד הגדר שבנה מוטי פרידמן על קרקע לא לו. בעקבות צו הריסה שניתן על ידי בית-המשפט העירוני בתל-אביב, הוא נאלץ להזיז את הגדר לקרקע הפרטית.

הצוטה אף שלם סכום של 50 ל"י כתר- צאות המשפט.

ניתנה לו אורכה של שמונה חודשים להרוס את הגדר. הוא לא מיהר לעשות זאת. רק כאשר התפוצצה פרשת נתיבי נפט, מיהר מוטי פרידמן להחזיר את רכוש הציבור בצהלה לרשות העיריה. הרס את הגדר החדשה שבנה.

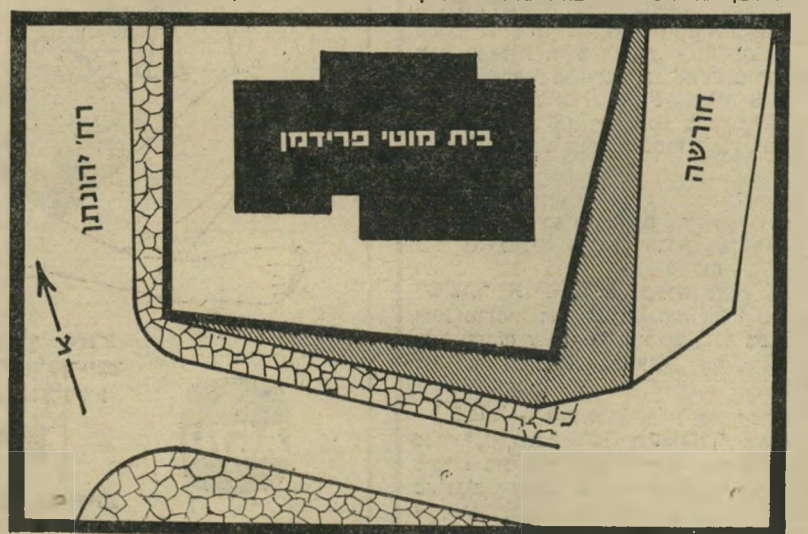
בכך לא הסתיימה הפרשה. מסתבר כי חוקרי מבקר המדינה ביקשו לדעת איך אירע שמנהל מחלקת הבנין בעיריה, התייר למוטי פרידמן לבנות את הגדר, וזאת כשהיה קיים דו"ח של פקח שהתריע על הפלישה שפלש פרידמן לקרקע ציבורית? גלובר טען כי לא ראה כלל את דו"ח הפקח. הוא הסכים כי התנהגותו בפרשה מהוה ליקוי. וכך נסגר תיק כיבוש השממה של מוטי פרידמן בצהלה.

משוחרר — לא יוחזר" הוא הצהיר. אפילו אם הוא בצהלה.

וכך בנובמבר 1970 נאלצה העיריה להגיש נגדו תביעה לבית-המשפט העירוני להסרת יד מרכוש הציבור. אותו הפך ל- רכושו הפרטי.

בכתב-האישום שהוגש נגד מוטי פרידמן נאמן כי יצק יסוד מבטון, עליו בנה גדר מעץ באורך של 32 מטר כשהגדר נבנתה מחוץ לגבולות המגרש. על קרקע ציבורית.

מוטי פרידמן היה עסוק בענייניו, בעיקר בטיסות לחו"ל למכירת הנפט של סיני, לכן לא יכול היה להופיע לישיבות בית- המשפט. פסקי-הדין ניתן בהעדרו. בית- המשפט הרישע אותו וב-24 בינואר 1971 הוצא צו-הריסה נגד הגדר שבנה מוטי פרידמן על רכוש הציבור. מוטי פרידמן

מירשם השמח זהו מירשם ביתו של מוטי פרידמן בצהלה. השטח המסומן בקווקים, הוא השטח של 275 מ"ר, אותו ניסה מוטי פרידמן לספח מרשות הציבור לרשות משפחתו וביתו. מוטי היה מרוגז מאוד כאשר התבקש להחזיר את הקרקע. אפילו מבקר המדינה נכנס לחקירת הפרשה.